

Cor agre

Carles Ribera / cribera@presencia.cat

El pare Brown en català

No és gens exagerat afirmar que el senyor G.K. Chesterton (1874-1936), juntament amb Oscar Wilde i Mark Twain, forma part de la tripleta de fabricants de màximes, aforismes i frases lapidàries més important de les lletres angleses modernes, entenent la modernitat com un període d'una certa longevitat temporal i no pas com la realitat instantània amb què es defineix el terme avui dia. Chesterton va ser un gran polemista del seu temps, un grandíssim torracollons del pensament, una d'aquelles ments capaces d'estirar el coll enmig dels corrents majoritaris i sotjar el personal que l'envolta amb prou distanciament crític per ser capaç d'assenyalar tots els reis nus que desfilen en la societat gregària i alhora despullar les convencions de tota faramalla accessòria. Un *outsider*, un esperit lliure, un radical que, tanmateix, exerceix no pas des dels marges, de la contracultura, sinó ancorat en la més profunda ortodòxia catòlica, que no deixa de ser una posició d'un cert exotisme enmig

L'escriptor Gilbert Keith Chesterton. VIQUIPÈDIA

d'anglicans. Aquesta militància religiosa pot semblar contradictori i fins i tot generar anticossos en un lector liberal. Previsions que es desfan com un terrós de sucre només de submergir-se en l'obra d'aquest gran murri que va viure a cavall de dos segles passats però que, com tots els bons, ha deixat pàgines perfectament actuals sense necessitat de ser gaire *tunejades*. De Chesterton n'han quedat un fotimer d'articles de premsa, uns quants assajos memorables i una imprescindible *Autobiografia*, que hem pogut llegir per aquests verals bàsicament gràcies a la feina de l'editor Vallcorba, per bé que, amb poques excepcions, ho hem hagut de fer en castellà. Des

de fa unes setmanes, tanmateix, disposem d'un quilo llarg de paper ordenat en 1.200 pàgines que aplega la traducció al català de tots els relats policíacs del Pare Brown, mostra excel·lent del període fundacional del gènere negre que Chesterton també va conrear i

que només un pedant o algú que no ha llegit qualificaria com a obra intel·lectualment menor, de passatemps, recreativa. A *Els Relats del pare Brown* (RBA-La Magrana) s'hi apleguen no només un recull de narracions molt entretingudes de lladres i serenos sinó que, paral·lelament a l'amenitat, el lector pot gaudir d'algunes perles aforístiques, entre les quals destaca una de les millors definicions relacionades amb la novel·la negra: "El criminal és l'artista creatiu; el detectiu tan sols és el crític." Seria exagerat qualificar aquest volum com la Bíblia de la narrativa detectivesca, però sens dubte és de justícia incloure'l entre els llibres sagrats del gènere.

Arriba en català la magna obra detectivesca de G.K. Chesterton

Pel broc gros

Tura Soler / tsoler@presencia.cat

Els camins cap als jutjats no són inescrutables

En la meua trajectòria pel món policial i judicial, a banda del que va ser el meu primer company de rondes periodístiques (l'exmossèn i periodista Pere Madrenys), he coincidit amb molts homes de l'Església. A molts capellans els he tractat per haver estat víctimes de lladres. De fet, les rectories van ser dels primers objectius dels lladres violents. D'altres els he trobat en comissaries i jutjats. Tiro de Background: el 1993, els germans capellans Josep Maria

i Joan Maria Amich Raurich van ser tancats als calabossos de la Policia Nacional sospitosos d'haver segrestat la seva germana petita a la rectoria de Sant Gregori. El 2004, el rector de l'Escala, Manel Gil, va dur al jutjat una dona que s'autodeclarava nimfòmana i a qui el mossèn acusava d'haver-lo extorquit amenaçant-lo de denunciar-lo per violació. El 27 de febrer del 1995, el llavors rector de Tossa, Enric Costa, va rebre una pallissa (per motius que la justícia no va aclarir, i jo, si mai escric les meves memòries, explicaré el motiu que esgrimia un autoproclamat autor de les tustades en una trucada que em va fer minuts després de l'agressió). El 2007, el següent rector de Tossa, mossèn Joan Carerras i Pera, va dur a judici Carles Brunet, un jove que el va estovar perquè, segons deia, el mossèn a base de manyagues li va fer creure que seria pare pelegrí i després ho va ser un altre. El 2012 va ser jutjat el rec-

tor de Lliçà de Vall i d'Amunt, Valentí Alonso, acusat d'exhibicionisme a la platja de Sant Feliu de Guíxols. El rector, que va al·legar incontinença (urinària s'entén), va ser absolt, tot sigui dit. El març passat, el rector de Sant Cebrià de Vallalta, Alfons Torrus, va ser multat per vexacions a una nena... Ara, el rector de Riells, Jaume Reichach, s'ha convertit en protagonista de la crònica negra per un crim que es va perpetrar a casa seva, a Blanes, que va acabar amb el seu fillol mort per un altre protegit del rector. Em retreia un pseudocapellà que els periodistes som maliciosos i burxem per poder esquitxar els capellans. Mentida. El que passa és que quan es camina sobre les brases es corre el risc de cremar-se, i la gent de l'Església, després de segles de predicar el que no prediquen i d'instar la gent a tirar pedres si estan lliures de culpa, s'arrisquen a rebre algun cop de roc.

Després de segles de predicar el que no prediquen i d'instar la gent a tirar pedres si estan lliures de culpa, s'arrisquen a rebre algun cop de roc